

NALIČJE

LUDILO!

... a sve zajedno - bilo mi je "za umrit od smija" ili od tuge

Meštri o' ništa mili moji maranguni miganja priko foji (Tonči Petrasov Marović)

U subotu, posljednega dana mjeseca siječnja, na programu u 22.35 (što je za subotu najbolji termin) Hrvatska je televizija prikazala prvu emisiju nečega što zvalo se FORUM, a budući da je još aktualan FORUM 21 (skupina »pobunjenih« televizijskih i radijskih novinara hrvatske »katedrale duha«) nisam mogao tek izlegli FORUM shvatiti drukčije nego kao odgovor »struktura«.

Jer, zašto bi pobogu znakovitu riječ forum (lat. trg) koja je mnogima, pametnjima od nas, kroz povijest služila (i poslužila), zašto bi ju, kažem, netko iole maštovit, u tako malom vremenskom razmaku, ponovio, bez namjere da bude - odgovor.

Bilo kako bilo, urednica tog FORUMA (Srebrenka Herold-Mijatović) i voditelji (Barbara Nola i Ivica Štorić) učinili su sve moguće da duplikat bude što jadniji.

Dovukli su (na primjer i za primjer) nekog sjedokosog inženjera arhitekture, vlasnika jedinog Rolls Roycea u Hrvatskoj (a isti se nešto i oko tenisa vrti) da ispriča kako mu je posebno zadovoljstvo, u tom unikatnom vozilu, domiti u Centar Zagreba, na čaj (!). I već se čovjeku učini da je time potrošena sva količina ludosti (za ovo doba i za Hrvatsku) kad onaj štrkljasti Štorić (koji se od Vremenske prognoze ni za dlaku nije promjenio) dometne, da on nikada ne bi kupio »roliju« već neki dobar terenac... i to me odmah podsjeti na Zrinka Ogrestu i njegovu negdašnju izjavu, uoci splitske premijere ISPRANIH: »Vožnja LINCOLNOM je protiv moje savjesti«, a sve zajedno - bilo mi je »za umrit od smija« ili od tuge - što nitko u kontinentalnoj Hrvatskoj neće, kad ovo pročita shvatiti koliko je tragicnoga u toj splitskoj sintagmopolasici »za umrit od smaja«.

Ipak, i u mrtvorodenu FORUMU ima nečega dobrog. Gosp. Galic, vjerujem, neće opet reći da je TO postojalo prije njegova ulaska u »katedralu«.

Galić

Oslovljavaju ga - pomoćnikom glavnog direktora (za Televiziju), ravnateljem Hrvatske televizije, te članom Uprave, a čekali su ga (ne oni s Televizije, nego mnogi drugi) kao spasitelja.

I ja sam se pripremao o njemu pisati, no odgovračio sam (poglavitno zbog bolesti), a on se istodobno »vadio«, »izvlačio«, »migoljio« - da ne može ovo, da ne smije ono... priznajem - odgadao sam pisati o njemu, ali i on je odgadao priznati »stanje« (ili barem dati neku obvezujuću izjavu) i tako, malo-pomalo, jedva sam se prisilio, i to u sporednom kontekstu.

Prije skoro mjesec dana Vuku je Đuričiću (za Nedjelju Dalmaciju od 9. siječnja) rekao:

- To s Božićnom porukom zagrebačkog nadbiskupa Josipa Bozanića je veliki, neoprostivi i neobjašnjivi gaf.
- Ja sam na žalost u poziciji nekoga koji može postaviti pitanje, ali... o odgovornosti onih koji su počinili taj gaf najprije može odlučiti glavni direktor, može utjecati i glavni urednik.
- Ne znam rade li telefoni kod onih koji rade program, a što se mene tiče ne rade. Možda i zbog toga što nemam izravnog utjecaja na program, pa nitko i ne kuca na kriva vrata.
- Ne svidaju mi se šale na relaciji dalekovidnica - kratkovidnica.
- Moje su se ideje uglavnom odbijale od zida.

Jedna je od mojih prvi briga i inicijativa da vratimo značajne novinare. Ni sam na žalost uspio, jer nisam naišao na dovoljno razumjevanja. Ali nisam odustao od borbe.

Gledatelji HTV-a nisu idioti!

Dakle, po vlastitim riječima (ne samo iz ovoga razgovora), ni nakon četiri mjeseca Mirko Galić ne odlučuje o programu, a ni o izboru onih koji rade program.

Osobno mu želim sve najbolje, no u tekstu što slijedi ne mogu mu dati (vjerojatno na njegovu radost) ama baš nikavu ulogu.

Mudrinić

Upitao sam dobrog prijatelja (nakon Mudrinićeva razgovora s Romanom Bolovićem, na MREŽI, 27. siječnja) čime se on zapravo bavi, a prijatelj mi reče da je Ivica Mudrinić glavni direktor Hrvatske televizije i Hrvatskoga radija. Pa znam da je direktor, ali - što mu je specijalnost, što najbolje zna? A što su najbolje znali dosadašnji direktori - od Veljka Kneževića (u starom sistemu) preko Hrvata Hitreca, Antuna Vrdoljaka, Ivana Paraća (u Republici Hrvatskoj)? To što ih (sve skupa) povezuje, to je i Mudrinićeva specijalnost.

Valjda je u pravu, pomislih, ali to što ih povezuje (ili vezuje) kakva je to rijetka vrlina i kolika su »njezina« beriva?

Da budem iskren, iste sam večeri potražio svoje Otovo pismo Mudriniću (ND od 18. 10. 96.) pod naslovom LJU-DI U PROLAZU.

Pišem najprije: »Gospodine, uz povlastice koje nisu male, trebate, razumije se, preuzeti i grijehi svojih savjetnika i suradnika.«

Tekst je sročen u povodu stogodišnjice prve filmske javne projekcije u Hrvatskoj (u Zagrebu, 8. 10. 1896.), točnije u povodu cijelodnevne manifestacije svih filmskih »žarnova«, što ju je Hrvatska televizija priredila na isti dan 1996., od 11 ujutro do nakon ponoći. Pohvalio sam ideju i realizaciju, ali sam imao i dva prigovora.

Prvi je - da nisu prikazani kratkometražni filmovi Ljubomir Zafranovića LJUDI (U PROLAZU) i POSLIJEPODNE (PUŠKA), a jer su medu najboljima u hrvatskom filmskom »fundusu«, Hrvatska ne može sebi dozvoliti takva nedemokratska reagiranja na njegov trenutni »status«.

Drugi je prigovor bio zbog brutalna prekida tog svehrvatskog filmskog programa, između 16.35 i 17.10, što ga je izazvala Kronika Hercegovine, emitirana iz studija Široki Brijeg. Ovdje u Dalmaciji, na području splitskoga Centra HTV-a, koji služi i za prenošenje signala iz Hercegovine, nismo vidjeli filmove Sremeca, Marjanovića i Goliča; u Osijeku i Rijeci su nam se smijali (znam, jer sam

zvao), a nitko se nikada za tu »svinjariju« nije ispričao.

Vraćam se u sadašnjost. Sudeći po pitanjima gledatelja u Bolovićevoj emisiji 2 u 9 (na koja je Mudrinić mlako i površno odgovarao) problem širokobriješkog Odjela Hrvatske televizije još uvijek postoji. I to ne stoga što je netko protiv kronika Herceg-Bosne (ja bih, dapače, sličnim krovnikama »prekrio« cijelu Bosnu i Hercegovinu, kao susjednu državu u kojoj su Hrvati konstitutivni narod), nitko nije protiv redovnih televizijskih izvješća iz raseljenih (tj. izvanrepubličkih) hrvatskih zajednica, poglavito iz Vojvodine (ta Subotica je nekoć, po broju Hrvata, bila odmah do Zagreba), iz Crne Gore (uglavnom Boke Kotorske i Zal-

jeva svetaca), iz Gradišća, Njemačke, Mađarske, Rumunije, Kanade, SAD-a, Australije, Novog Zelanda... nitko nije protiv toga, ali su mnogi nedovoljni (i vazda će biti) ovakvim »rješenjem« koje »pokriva« samo južni i srednji dio Jadranske Hrvatske.

Da skratim: Ivica Mudrinić očito nema ni tehničkih, ni tehničkih, a bogme ni kreativnih sposobnosti, da bitnije utječe na sam program, a kada je riječ o Hrvatskoj televiziji, mene ništa osim programa ne zanima, jer on je jedini i konačni pokazatelj svih, pojedinačnih i skupnih, nastojanja.

Stoga, ubuduće, ni o Mudriniću (bez obzira na njegove druge zadatke) neću govoriti, kao ni o Galiću.

Kurelec

55-godišnji gospodin Tomislav Kurelec već je (de facto) 12 godina urednik Filmske redakcije HTV-a, iako se ovog časa tako ne zove, nego je službeno - urednik zaigrane filmove Stranog programa Hrvatske televizije.

To reče (30. 1.) za ovu istu novinu za koju i ja pišem, te mi se čini kao da su svi, u posljednje vrijeme, prisutni u njoj, izgovori to uz veliku dozu hincene skromnosti - da mu pomažu njih četvorica, od kojih neki rade za honorar, a selekcioničari (iz trostrukog veće mase) 600 premijernih i 400 repriznih filmova godišnje, dok ih je negdašnji TV Zagreb selekcioničar (tj. prikazivao) svega 120, a s preuzimanjem od drugih jugoslavenskih republika - 250.

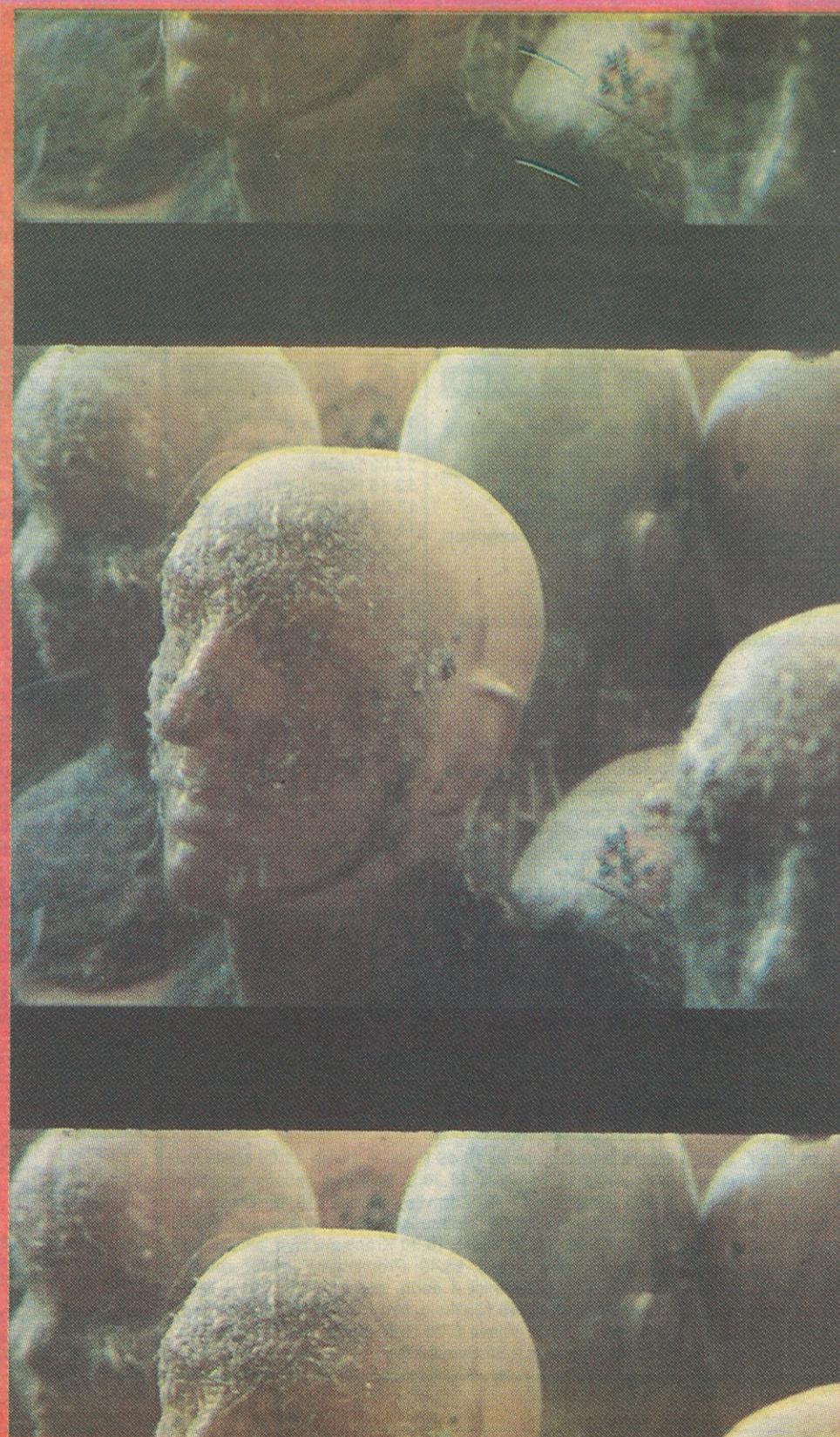
I, za živo čudo, u pravu je! Kurelec. I ne samo da je u pravu nego je, iz meni nepoznata razloga, smanjio brojku. On, naime, tvrdi da se tjedni program sastoji od ukupno 18 filmova (11 premijernih i 7 repriznih) no ja sam ih, u posljednjih 10 tjedana (od 21. 11. 97. do 29. 1. 98.) izbrojio 227, što čini prosječek od 22,7 po tjednu, a bilo je tijedana (oko Božića) i sa 26 filmova.

Kurelec, doduše, i predstavlja i premijere trpa u premijere i ne smatra reprizom sve što je prikazano od osnutka TV-Zagreb (u proteklih 40 godina), ali to je, za ovaj osvrt, manje važno. Neusporedivo je važnije (i treba upamtiti) jedno jedino pitanje - čemu toliko filmova i samim tim - filmske pljeve, i postiže li se time ikakva (filmska) korist ili je, naprotiv, nekim ljudima na umu nešto posve posve drugo? Recimo - moguća zbrka u ljudskim glavama, pomutnja od premašlo kruha a preveć igara, predviđljivo zamraćenje što izaziva apatiju i nemoć.

Inače, intervju s Kurelcem otkrio mi je da postoji redakcija za Strani program, a ostale sam pokušao sam nabrojiti: Zabavni, Dramski, Dokumentarni, Informativni, Sportski, Kulturni (s emisijama: Ekran bez okvira, Pola ure kulture, Transfer, Kulturni krajolik) te Vjerski (s paterom Trstenjakom), no budući da nikako nisam mogao dokumenti kome pripadaju TV-serije (golema količina TV-serija) odlučio sam pojedinačne televizijske »resore« preskociti, zanemariti bilo kakvu korist od nepoduzetna Programskog savjeta (što bira ga Hrvatski državni sabor) te svu odgovornost za cjelokupni televizijski program tj. za govor nezamislivu programsku »gužvu« svaliti na ledu glavne urednice HTV-a, Hloverke Novak-Srzić.

Za sada prekidam, jer sam iako umoran, a i Svjećnica je (blagdan Prikazanja Gospodina).

(Nastavlja se, kao razgovori s Aralicom)

Ivan Martić

NALIČJE

LUDILO 2

Kad bi, recimo, postojao film po imenu HRVATSKI TELEVIZIJSKI PROGRAM, taj bi film uistinu bio odvratan

Pušća nizbrig tere náse
ká pjan človík manit kar
(Tonči Petrasov Marović)

Tko je, u prethodnom broju *Nedjeljne Dalmacije*, pročitao prvi dio LUDILA, znaće da sam dovoljno jasno pokazao - da se Ivica Mudrić, glavni direktor HRT-a, ne bavi programom, da Mirku Galiću, njegovu pomoćniku za Televiziju, ne daju da se bavi, te da je Tomislav Kurelec, premda glavni izbornik filmove, ipak prenisko na ljestvici važnosti da bi se u to dirao.

Sve u svemu, mirne se duše može zaključiti da je "njegovo veličanstvo" Program-istoznacica /ili makar bliskoznačnica/ s gospodom Hloverkom Novak-Srzić, glavnim urednicom HTV-a. To nije dvojbeno. To ni ona sama neće zanijekati, jer se/sudeći po njezinu "stasu" i glasu/ ponosi time:

Nu vraga, nije ispalio ni tako loše! A kakav je program? Nakraće rečeno - program je odvratan! Ne kažem da je sve u programu odvratno. Ne! Kao što ni u najgorem filmu nisu svi kadrovi loši, isto tako nisu ni sve emisije Hrvatske televizije. Ali, kad bi, recimo, postojao film po imenu HRVATSKI TELEVIZIJSKI PROGRAM, taj bi film uistinu bio odvratan, odvratno strukturiran, tj. montiran.

Sesti je veljače, petak, 16 sati.

Upravo sam, teška srca, počeo pisati nastavak LUDILA, ali bacim pogled i na upaljen ekran i gle čuda: Glavna urednica ima dovoljno vremena, a čini se i volje, za posao voditeljice, što znači da je sasvim zadovoljna, da bi si dala/kako kažu/čistu peticu. S jedne joj strane sjedi umorni, otromboljeni Tomac, a s druge se mladi Pašalić "porculanski" osmehuje, kao da je uvjeren da smo i mi uvjereni da mu je do Hrvatske više nego do ičega. Priča je završena i Hloverka, ozbiljna lica, u srednje-krupnom planu, odjavljuje: Hvala lijepo dragi gledatelji, vidjet ćemo se sljedećeg četvrtka, u emisiji OTVORENO".

Jesam li iznenada poludio? Ta petak je, a ni u jednom novinskom TV pregledu ne piše da se OTVORENO ponavlja petkom. Lud sam, bez ikakve sumnje! Jučer mi je i nekakav trajni reklamni oglas za KÖNIG ELEKTRO-NIC F-1900, skroz okupirao Prvi televizijski kanal, a danas se pojавio na Prvom, prešao na Drugi... Pitam se: je li to samo kod mene u Karmanovoj, u cijelom Splitu, ili je na državnoj razini. I tko je nadležan: Ivanković, Hloverka, Galić ili Ivica Mudrić.

Bože, da nisam obećao, i toliko vremena potrošio, di-gao bih ruke od ovoga.

Program

Nedjelja je.

Hodam/ošamućen, skoro sumanut/ po gradu, ustvari Marmontovom, gore-dolje, dolje-gore, "češući" se o kandelabre /kao stvoreno za malu djecu i pse/ i zaustavljam se, svaki put kada dođem gore, na najludem mjesetu lude Marmontove, na kojem će se uskoro dići Hrastina fontana /progutavši i ono malo prostora/, zaustavljam se, zaustavljam poznatike I pitam svakog od njih: "Što misliš, koliko je bilo serijskih naslova, na Televiziji, od 21.11. do danas, pazi - ne nastavaka, nego različitih naslova?"

Prvi mi reče: A puno, najmanje dvadeset i pet!

Drugi: Oko dvadeset!

Treći je pažljivo odvagnuo svaku moju riječ te, nakon prilične stanke, odgovori: Najmanje petnaest!

I dobra prijateljica, što radi u HNK-u, reče isto, a isto mi je rekla sestra /brzoglasom, iz Zagreba/. Petnaest!

brojio, a nisam brojio ni mini-serije, ni neke dokumentarne. Pedeset i dva serijска naslova i 257 filmova, u dva i pol mjeseca! Shvaćaš li ti to?

Lijepo je vrijeme, sunčano. Stojim na križanju Marmontove i ulice kralja Tomislava, na mjestu buduće fontane, ispod budućega mlaza, što ga je Spilićanima obećao vidoviti Vjeko Ivanović (projektant!) u dosluhu sa silama ludosti/a bolje i ludosti nego zla!, ljudi šetaju gore-dolje, dolje-gore, uglavnom govore da je sada urednije, čistije... Naš je čovjek takav, izgleda kao da sve odobrava, a zapravo nije do zamjeravanja, ili mu se ne da misliti.

Je li ludo?

Poštovani čitatelju, možeš i sam pretpostaviti što se dobije kada se kroz dva i pol mjeseca, u tri televizijska programa, ugura pedesetak serijskih naslova s mnogo repriza, a neki od tih naslo-

je, dakle - ludilo! Teško, jedva izlječivo ludilo, koje utječe na sve što "dotakne", a i na poštena čovjeka - gledatelja. Jer pošten čovjek mora probati /bar jednom/ da bi se nečega odrekao. A i jednom je/u ovakvoj šikari/ previše. Valjda se razumijemo.

Stoga, odustajem od prikazivanja kompletne televizijske zbirke /iako ču tablice i kojekave pomoćne križaljke sačuvati/ odustajem od takva prikaza, jer nitko nema vremena za to pročitati i skrećem svoju /i vašu/ pozornost - na vrhove ludila. Pitam vas, a usput provjeravam i sebe:

1) Je li ludo da najbolja TV serija ODJEL ZA UMORSTVA/Homicide/, jedna od najboljih u povijesti svjetske Televizije, čiji je autor čuveni Barry Levinson, dvostruki dobitnik Oscara za film KIŠNI ČOVJEK/Rain Man/, igra u tako kasnom terminu /u petak je, na 1. programu/ s početkom od 23,45 do 0,45 iza ponoći?

Ludo je, naravno!

kultni DOSJEI X, nego samo, možda, ŽIVOT NA SJEVERU /Northern Exposure/, je li ludo, ponavljam, da se ta serija ne reprizira?

Ludo je, razumije se!

4) A je li ludo što se, kao po nekom ludačkom principu, sve dobre serije (osim DOSJEA X) što znači: ODJEL ZA UMORSTVA, CHICAGO HOPE, HITNA SLUŽBA, MURPHY BROWN, KAFIĆ »UZDRAVLJE«, NEWYORŠKE NOVINE, KLIJENT, COSBY SHOW, PRINCETON, SANTA BARBARA (ne sjećam se kako je bilo sa SEINFELDOM) ne repriziraju, a da se one osrednje: FORENZIČARKA HALIFAX, ČOVJEK ZVAN LAZAR, PSI FAKTOR, LJUBAV BOLI i one užasne: HIGHLANDER, KRALJEVSKA TAJNE, BEVERLY HILLS, MELROSE PLACE, KRIVNJA, SAVANNAH ili STOČAR -repriziraju?

Ne može biti lude!

5) A je li ludo (navedimo i taj detalj) da se jedina reprizirana dobra serija (DOS-

sljednje vrijeme redovito pišem do 3, ali ni ja ne mogu gledati AMARCORD u 5 sati, jerbo se tada ne sjećam ni vlastita imena. Eto, skoro sam zaboravio odgovoriti - ludo je!

7) Zatim, ako se nešto zove FOXOVA FILMSKA VEČER, a nije večer filma Edwarda Foxa, što glumi u ŠAKALU... ako se tako zove samo zato jer je producent 20th CENTURY FOX (Lisica dvestog stoljeća) a filmovi nemaju nikakve druge sličnosti, je li to ludo? Razumije se da je ludo i ja sam se tome čudio sve dok mi nisu rekli da se Darko Zubčević vratio iz Amerike /bez 30 kg žive vase/ a pun takvih i sličnih ideja/. Upamtite i njegovo ime (uz Hloverkino) jer ona mu, više nego sebi, vjeruje.

8) A je li ludo da netko osmisli FILMSKU NOĆ S CLINTOM EASTWOODOM i prikaže u tom terminu 13 što režiranih, što samo glumjenih filmova, a da se daleko najbolji film - SAVRŠENI SVIJET (The Perfect World, s Kevinom Costnerom) vrti u nekom »divljem« terminu, neovisno od cijeline?

Ludo je!

9) A je li ludo da se, također izvan primjerenog okoliša u neprimjerenom vrijeme /u 14 i 30/, »potroši« /»prolije«, »prospe«/ jedan od najboljih filmova legendarnog Johna Forda KAKO JE BILA ZEINA MOJA DOLINA /How Green Was My Valley/?

Bez imalo dvojbe - ludo je!

10) I napokon - je li ludo da se jedna dobra cijelina /filmovi Neila Jordana i Akia Kaurišmakia/ prikazuje u 21 i 15 na 3. programu, a da ih u isto vrijeme, na Drugom, dočekuje dijtih zanimljivih serija: NASE STOLJEĆE i NEWYORŠKE NOVINE ili RUSKI RAT i PRINCE STREET, te - je li ludo da se spomenuta filmska cijelina ne ponavlja, a tako reći identična (filmovi Douglasa Sirka i Roberta Siomaka) ponavlja?

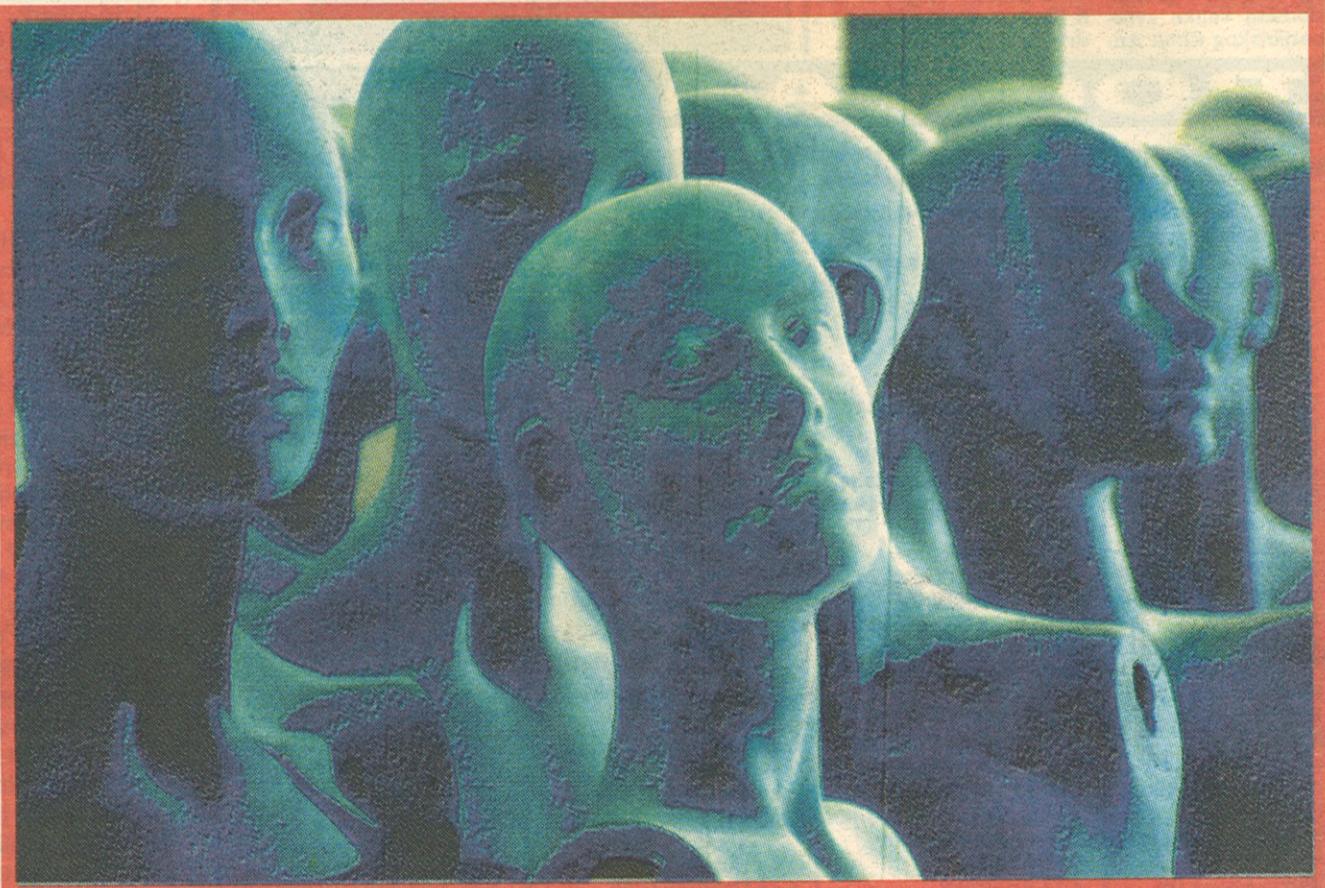
Dosadilo mi je govoriti da jest ludo, ili, u najmanju ruku, vrlo, vrlo neobično!

Mala igra

Poštovani, a strpljivi čitači, nimalo ne sumnjam da će se uglavnom složiti sa mnom, a budući da nemam snage nastaviti s pisanjem o domaćim filmskim prilozima (emisijama, serijama) te o berivima gospode s Hrvatske televizije, predlažem igru koja se sastoji u izboru najveće ludosti. Ja zauzimam br. 4, a Ti izaberis po vlastitu uvjerenju i pošalji (ako Ti se salje) Nedjeljnoj Dalmaciji.

Ivan MARTINAC

(u sljedećem se broju završava)

Šesto upitano čeljadi / muškarac iz Slobodne/ sve-likom sigurnošću ispalj: Četiri!

Kako četiri? Pa ti uopće ne gledaš televiziju!

I ne gledam, reče, ali kad bih i gledao - ne bih mogao pratiti više od četiri serije.

Da, tebi su dovoljne četiri, ali ljudi su različiti, prigovorim. I to je točno, mada ne mnogo. Neka bude - deset, a sve preko deset - bacanje je paral!

Pedeset i dva, viknem, pedeset i dva naslova sam iz-

va igraju i pet puta tjedno. Zatim, kada se tome prido- da preko 250 dugometra-žnih filmova, te kada se u tu "kašu" ubaci dovoljna količina informativnih, edukativnih, zabavnih, vjerskih, te više nego dovoljna količina sportskih preradevinu. Što se dobije?

Kaos je preblaga riječ, budući da je iz kaosa nastao smršav sa svojim zakonima. I košmar je preblaga riječ, jer se iz košmara čovjek može trgnuti, ili probuditi.

Kaos i košmar su nedvojbeno - preblage riječi. Ost-

2) A je li ludo da se, istodobno, na 2. programu vrte nešto filmovi, te da sam čak i ja /koji ODJEL ZA UMORSTVA/ diže u zvijezde/ jedan nastavak /28.11./ propustio, poglavito zbog glumca Mandya Patinkina u filmu NACIONA IZVANZEMALJCA /Alien Nation/?

Doista je ludo!

3) A je li ludo i to da se serija, s kojom se ne može usporediti ni HITNA SLUŽBA /majstora - redatelja Michaela Crichtona/, ni SEINFELD, ni CHICAGO HOPE, ni MURPHY BROWNS, ni

JEI X/ prikazuje u 10, 11, 12, 13 ili 14 sati, svaki put u drugu uru?

Skroz je ludo!

6) A je li ludo da se iznimno, a budući da nemam snage nastaviti s pisanjem o domaćim filmskim prilozima (emisijama, serijama) te o berivima gospode s Hrvatske televizije, predlažem igru koja se sastoji u izboru najveće ludosti. Ja zauzimam br. 4, a Ti izaberis po vlastitu uvjerenju i pošalji (ako Ti se salje) Nedjeljnoj Dalmaciji.

Ivan MARTINAC

NALIČJE

LUDILO, 3

Narod ih plača. Za golemu količinu filmske pljeve, nezamislivu "gužvu" na Hrvatskoj televiziji

**Ni prostranost ni srž
ni ljepota ni dobrota
njima nisu domovina**
*(Iz pjesme Avari Tonča
Petrasova Marovića)*

Nakon 1707 (u Hrvatskoj prikazanih) nastavaka, ugasila se SANTA BARBARA. U početku je imala ajmoreć normalne prikazivačke uvjete, ali su je mrvareći promidžbenim porukama.

Poslje su je dugo mučili terminima, a najposlje odredile samo jedan (bez reprize) u rano popodne, čime su isključili sve zaposlene.

Svašta su joj radili - presakali ili ponavljali epizode, krali od uvdana dijela (prije špice) u korist najvulgarnijih reklama, a sve misleći da time prave uslugu tobožnjim značima, koji su pljuvali po nju.

A bilo je to ozbiljno televizijsko djelo, sa solidnim redateljima, odličnim dijalozima, dobro izabranim glumcima. Ma, molim vas, dajte Ogresti, Noli ili Danieli Marušiću, samo vadeseti dio od 2123 epizode ne znam čega, pa ćete vidjeti svoju Santa Barbaru.

Bila je srijeda, 11. veljače, a to je poznati samoubilački datum.

Razvodnog sam času najboljega bijelog vina (jer mi ljeđnici zabranjuju Glenfidich) i čekao posljednji nastavak. I, razumije se, odmah su me naljutili (oni s Televizije) jer su, bez imalo poštovanja prema dugovječnosti serije, opet odsjekli cijeli uvodni dio od oko sedam minuta. Zatim sam se prepao početnoga kada s fontanom u prvom planu (jer sam dobar dio jutra potrošio na prepirku s Vjekom Ivaniševićem, gledajući fontane u Marmon-tovoj), a nakon svega, razočarali su me i glavni autori - Bridget i Jerome Dobson. Manirnom tipičnih političara, u odjavnoj su špici spomenuli samo one suradnike, koji su s njima dočekali kraj i tako izostavili najboljega od petnaest redatelja - Michaela Gionu.

Nadam se da mi nitko neće prigovoriti kako ne znam svoj (redateljski i montažerski) posao, zato što sam ogledao ovu, ni sa čim usporedivu, seriju ili, točnije, zato što me filmske kolege nisu u tome slijedile. A trebali su, jer do kraja naše civilizacije nijedan se producent (pa ni oni najhrabriji sa Zapadne američke obale) neće više upustiti u ovaku putovinu.

Addio, Sveta Barbara!

Svaštara-kupusara

Mirko Galić, pomoćnik glavnog direktora HRT-a Ivica Mudrinić, nema još uv-

ijek nikakva stvarna utjecaja na program, ali u Nacionalu od 11. veljače izjavljuje: »Čini se da se zatvorena vratata, koja su me dijelila od programa, počinju otvarati«. Dobro, neka mu je sa srećom, a kada se (ako se) širom ovore, vidjet ćešmo zapravo što zna.

Za sada je, gospoda Hloverka Novak-Sržić glavna i odgovorna urednica, a pozaže joj izvjesna Vesna Vilović (žena u sjeni, koordinatorica između redakcija!). Njih dvije vuku sve konce i ne smiju nikoga kriviti što su se konci zamrsili. Toliko zamrsili da je to rezultiralo kojekavim ludostima, s tim da one nabrojene u drugom nastavku mojega teksta nisu, nažalost, i najveće.

Užasno je tek to što se radi s domaćim programom, kojem je HTV i domaćin i vlasnik, jer samo se posve neodgovoran (da ne kažem - lud vlasnik) može tako odnositi prema svojemu vlasništvu.

Ovom cu prigodom govoriti o šest naslova, kojima je film središnja tema, a to su: FILMSKA KLAPA, ANIMAVIZIJA, ČUVARI VREMENA, SEDAM VRHOVA, FATAMORGANA I MEĐUČIN, te EKRAN BEZ OKVIRA.

FILMSKA se KLAPA (s voditeljicom Sandrom Antolić) prikazivala nekoć u normalnim uvjetima. Zatim su ugoriali u tzv. »Noćnu stražu« (Rembrandtov se kostur okreće u grobu) od 3.30 do 5.30 ujutro, kada ju, naravno, nisam gledao, a u posljednje vrijeme nije ni igrala.

ANIMAVIZIJA (s Draženkom Leib) stalno je na 3. programu, u petak, u 21, i ta je stalnost za pohvalu. Nezgodno je jedino što se na Drugom, u to doba, redovito vrti neka zanimljiva serija (trenutno - Cosby Show).

ČUVARI SU VREMENA (s Darijom Markovićem) takodjer na 3. programu, u subotu, najčešće oko 22.20 (dvaput su bili u 21.15), a 14. su veljače prikazani iza ponoći.

Termin u 22.20 bio je prično povoljan (unatoč FORUMU na 1. programu) sve dok na Drugi nije »doletio« EKRAN BEZ OKVIRA, s kojim se ČUVARI ne mogu mjeriti, pa se valjda stoga Dario sklonio u kasne ure, iako ni to nije rješenje.

SEDAM VRHOVA (18 nastavaka svjetski poznatog planinara Stipe Božića i snimatelja Joška Božića), vrijedan su doprinos televizijskog ponudi (u petak, na 1. programu, u 20.15), ali se na nesreću sukobljavaju s vrlo dobrom serijom KLIJENT.

Televizijski mudraci, name, nikako da shvate da treba razdvojiti programske grupe, a jednu od tih grupa čine - filmovi, serije, dokumentarne i mini-serije, te edukativne filmske emisije. Ta se grupa smije suprotstaviti bilo kojoj drugoj - sportskoj, zabavnoj, informativnoj, čak i govorima predsjednika Tu-

đmana, ali ne samoj sebi, tj. unutar sebe. To je prva lekcija iz pučke škole, lekcija za nepismene.

FATAMORGANA i MEĐUČIN. Izmislio ih je povratnik iz Amerike Darko Zubčević, kao i FOXOVE filmske večeri, o kojima sam već govorio. Najprije ih je prikazivao odvojeno (s obje strane FOXA) pa neko vrijeme za jedno (ispred FOXA) a sada, opet, odvojeno. Budući da je neodlučan, moj mu je savjet, tj. molba: Držite ih zajedno (ako ih baš morate raditi), jer se tako mogu preskočiti »od kolpa« (splitski izraz). Što još reći o Darku? Njegova FATA-

MORGANA, koja zauzima tvrdih (!) 50 minuta krvničkih promjena, te svaki preškočeni nastavak proizvodi zločudnu prazninu.

Takoder, između dvije serije (ili dva filma) svatko će izabratih onu premijernu projekciju koja mu je makar mrvicu zanimljivija, čak i ako ona druga (neizabrana) nema reči, a prva (izabrana) ima.

U našim okolnostima, nitko

atomsku, u tri nastavka). Na Drugom, dočekivali su ih DOSJEI X!

Ovo izgleda pravi čas za drugu lekciju iz pučke škole, sastavljenu od jednoga (kratkog) pitanja i tri odgovora.

Pitanje je: što ima prednost - serija ili film, ako se prikazuju istodobno?

Odgovaram: načelno - serija, jer iako suvremene serije obično nemaju kontinuiteta radnje, ipak imaju kontinuitet likova, njihovih unutarnjih promjena, te svaki preškočeni nastavak proizvodi zločudnu prazninu.

Takoder, između dvije serije (ili dva filma) svatko će izabratih onu premijernu projekciju koja mu je makar mrvicu zanimljivija, čak i ako ona druga (neizabrana) nema reči, a prva (izabrana) ima.

U našim okolnostima, nitko

Smitha, ali s Kevinom Costnerom i Antonymem Quinnom u glavnim ulogama. Uz to, na Trećem su igrali Juventus - Manchester United, što je i za EKRAN previše.

Od 17. prosinca do 7. siječnja nije ga bilo, a 10. siječnja pojavio se na 2. programu, u subotu, u 21.15 s dokumentarnim filmom o Warianu Fryu zvanom »Schindler koji je spašavao umjetnike«. Na Prvom se vrtio SMRTONOSNI PRASAK (Dead-bang) Jona Frankenheimera s Domnom Johnsonom, ali pošto sam ga gledao na pretpremjeri, s užitkom sam se posvetio FRYU.

24. siječnja EKRAN je prikazan na istom programu, istog dana, ali u 22.20.

Na prvom je bila tzv. Ponoćna premijera (i to baš mini-serija DAY ONE, o atomskoj bombi) te sam odlučio zane-

a ako oni na Televiziji to ne vide, netko ih treba »nagovoriti da vide«, najbolje onaj, koji je nagovorio Hebranga.

Beriva

Svima je razumljivo, da se od privatnog poduzetnika, za bilo koji posao, može uzeti onoliko novca kolikot ti da, jer to nije ništa drugo nego prebacivanje iz džepa u džep, ali koliko uzeti od hrvatske države (od državnih poduzeća, što se ni po čemu ne razlikuju od države) a ostati do moljub?

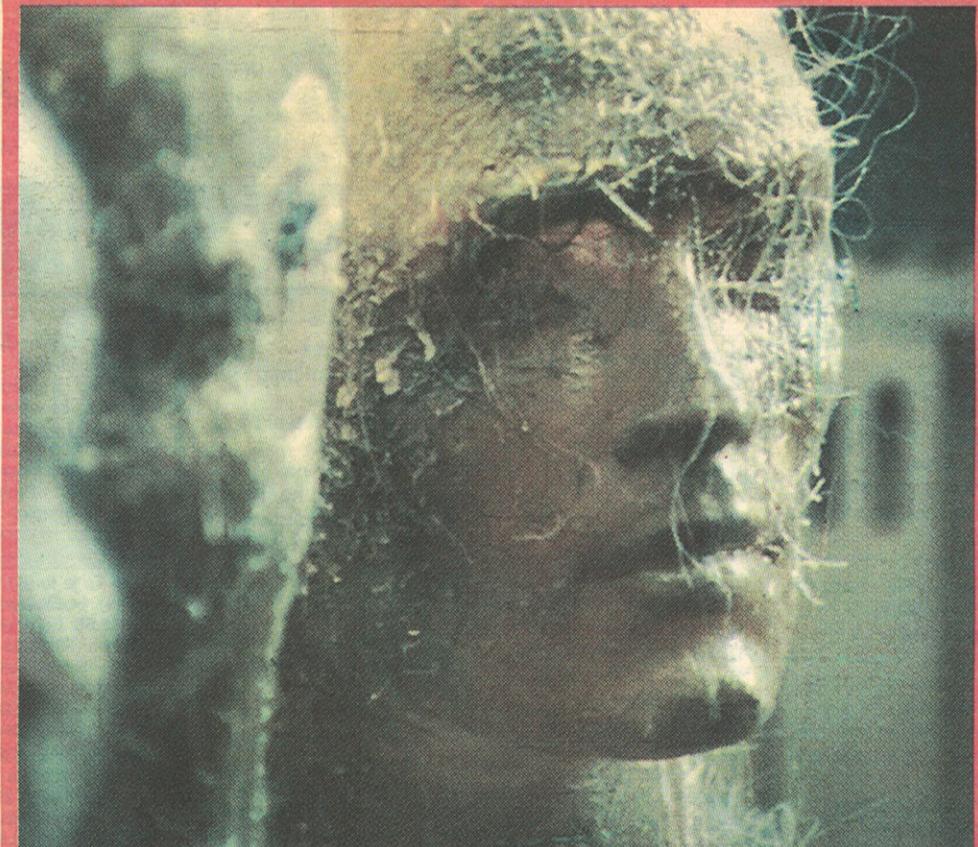
Ili, koliko uzeti od katoličke Crkve (u Hrvata) a ostati krščanin, vjernik?

To je pravo pitanje, na kojega se ne odgovara.

Romano Boković, na MREŽI, nije uspio doznati, ni od Hloverke (2. 12.), ni od Galića (16. 12.), ni od Mudrinića (27. 1.) kolika su im beriva, koliko uberi svakog mjeseca u gotovini. Na to nisu odgovorili, a kakve im pogodnosti pruža Company Card, te je li istina da se njome sve plaća (od namirnica do zimovanja) nije ih ni pitao. Zatim - automobil! Kako je imati državni automobil s plaćenim gorivom, popravcima, plaćenim prekršajima, kako ga je dobiti na dar (što je, čini se, običaj) pri odlasku s Televizije... ni to nije pitao. Svi se ljute na pitanja o berivima. Da ih nije uljedno, kažu, ni postaviti, a nekomi očekivati odgovor. Ipak, Galić je u jednom razgovoru priznao da ima 21.000 kuna, Hloverki, po svemu sudeći, daju 25.000, a Mudriniću 30.000. Mjesечно! Narod ih plaća da rade (bez obzira kako rade, a oni plaćaju i one, koji već 5-6 godina ne rade, a vjerojatno bi (da rade) radi bolje od njih. Cista ludnica! Narod ih plaća! Za što? Za ono što sam opisao u tri nastavka? Za golemu količinu filmske pljeve, nezamislivu »gužvu« na Hrvatskoj televiziji? I što se, tom »gužvom«, želi postići? Nisam posve siguran, ali mi se čini da su Juvenalovu sintagmu PANEM ET CIRCENSEM (KRUHA I IGARA) krivo protumačili, kao - ako nemaju dovoljno kruha dat ćemo im bezbroj igara, što je pogrešno, jer si tost mora pratiti igre i ne može se »manjak sitosti«, ne može se glad - ničim drugim nadomjestiti. To je vrlo, vrlo opasna (eksplozivna!) stvar, iz koje učas izraste eksplozivna stvarnost.

Isuse, osjećam da je više gorčine ostalo u meni, negoli sam je izbacio, ili što bi rekao moj (pokojni) prijatelj, načeli hrvatski pjesnik (koji nije uvršten ni u PET STOLEĆA): U SE SAN SE USEKNIJA... I to je istina, neovisna od one koja je Put i Život. U SE SAN SE USEKNIJA. Sudarom cu se samo otrati.

Ivan MARTINAC

U čemu je vic? U sadizmu ili mazohizmu? Da je Darko va umotvorina nekakav malj za »domaće vještice« (čudo od čekića), jedva je zamislivo. Ali zamislivo ili nezamislivo, FATAMORGANA je (skupa s MEĐUČINOM ili bez MEĐUČINA) vrhunac programskog ludila Hrvatske televizije.

To je ta druga lekcija, po kojoj su se i CRONKEIT i ATOMSKA BOMBA loše praveli, zahvaljujući našim »montažerkama« programu.

Što se tiče samog EKRANA BEZ OKVIRA moram reći da iznimno cijenim Nedu Ritz (autoricu i voditeljicu te kulturne emisije) i da stoga ne vjerujem da je ona, koja radi na Televiziji od 1966., a uređuje EKRAN OD 1990. utjecala na izbor termina, jer ne bi, valjda, sama sebi podmetala kajekave zamke i stupice.

Dakle, 3. i 10. prosinca prošle godine EKRAN je igrao na 1. programu, u srijedu, u 20.50. Najprije se sukobio s VODOM SMRTI (Platoon) Olivera Stonea, a zatim s OSVETOM (Revenge), relativno skromnim filmom Tonya

mariti EKRAN, a preskočio sam i ČUVARE VREMENA na Trećem, premda je igrao meni vrlo drag dokumentarac KARANFIL, Ranka Kuršara.

7. veljače izabrao sam Nedu Ritz, umjesto mini-serije THE STAND i Daria Markovića, priznajem - teška srca, jer me ti »trenutci odluke« uopće ne vesele, a glede repreza (da kažem i to) koje EKRAN ima u ovoj godini, one su od male, skoro nikakve koristi.

Poštovani čitatelju, tmuran i nevjerojatno mučan iskaz o programskoj neusklađenosti priveden je kraju, svi su dokazi predočeni, te jasno i glasno poručujem:

»S ovakvom se praksom medusobna sukobljavanja domaćih televizijskih prodavoda, ili dovodenja istih u poredjen položaj prema stranim emisijama, treba prestati,